

[Sigsgaard.]

lig sker, og dér synes jeg jo nok at sagen omkring forskningen og industriens indflydelse på forskningen er en af de sager, der viste, hvor stor indflydelse industrien har på den politiske udvikling.

Landbrugsordningerne har vist og viser hvert eneste år, hvor stor indflydelse ikke mindst det større landbrug har på udformningen af den side af dansk politik. Det er sådan — vi kan også se det på regeringsdannelsen — at landbruget har haft stor interesse for fællesmarkedet og for landbrugsstøtten, og derfor har man sat sine egne folk fra venstre ind i netop markedsministeriet og landbrugsministeriet og for en sikkerheds skyld også ind i udenrigsministeriet. Industrien har så til gengæld igennem det konservative parti besat de for den og for hele det nuværende samfundssystem vigtige kommandoposter i regeringen: forsvarsministeriet, indenrigsministeriet og ikke mindst finansministeriet, og tilbage til de radikale er så blevet undervisningen, kulturen og Grønland. Sådan kanaliserer man indflydelsen, kontakten, kan vi også kalde det for at tale pænt, mellem erhvervslivet, som man kalder det, og Christiansborg.

Nu ville det være forgrovet at sige, at det store erhvervsliv har al magten i Danmark; den deles med en lille kreds af politikere — der er dagblade, der kalder den lille kreds for „støvsugerbanden“. Men denne lille kreds varetager først og fremmest det store erhvervslivs interesser. Det store flertal af folketingsmedlemmer er, det vover jeg at påstå, i cirka samme situation, som jeg er, der ikke har adgang til udvalgene, de ved ikke rigtig noget om, hvad der sker, for ingen fortæller dem noget. Deres opgave er at stemme for det, som andre på lukkede udvalgsmøder har besluttet.

Helt galt står det til uden for denne sal; dér har folk nemlig slet ingenting at skulle have sagt, hvis de da ikke lige tilhører det mindretal, der sidder på de store kapitaler og dermed på magten. Og det er jo klart nok, at det må være sådan, men det er bare

nødvendigt at sige det gang på gang, fordi man i skolen, i aviserne og på alle mulige måder prøver på at fortælle os, at vi har dette veludviklede demokrati, hvor vi alle sammen er lige og har lige meget at skulle have sagt, og hvad ved jeg. Men så længe vi har et system til gavn for de få, vil de mange selvfølgelig ikke få nogen magt, for fik de det, så ville de bruge deres magt til at lave systemet om til et system for de mange, og det skal de få, der i dag sidder på flæsket, ikke nyde noget af.

Hemmelighedskrammeriet i denne sal er nødvendigt, fordi folketinget ikke er folkets ting, men de fås ting. Man vil føre indkomstpolitik, og her på det sidste har der været talt så meget om indkomstpolitik, det er jo blevet et modeord, og man slår det ligesom lidt hen. Det er jeg ikke enig i. Jeg tror, at indkomstpolitikken og filosofien bag indkomstpolitikken er et nøglebegreb i kapitalistisk politik i dag. Finanspolitikken og kreditpolitikken er ikke længere nok, og den nærmere begrundelse for indkomstpolitik er så den, at de stadig større virksomheder, de internationale monopoler osv., har behov for langtidsplanlægning af deres produktion, og i en sådan langtidsplanlægning må kontrol med lønningerne også finde plads.

Derfor indkomstpolitikken, men også fordi regeringen af hensyn til hele sin økonomiske politik har behov for at kunne føre kontrol med lønmodtagerne, ikke mindst i en situation, hvor klassekampen skærpes internationalt og også nationalt. Jeg tror, at målet med indkomstpolitikken også er at bryde lønarbejdernes magt og antaste strejkeretten. Snakken om voldgift, som man altså kalder noget andet, og snakken om lønrammer synes jeg viser det tydeligt.

Men dernæst er det jo også sådan — og det bliver ikke rigtig sagt åbent — at indkomstpolitikken eller altså lønpolitikken, som det jo er, helst skal fungere, inden Danmark eventuelt kommer i fællesmarkedet, det forventer fællesmarkedet nemlig; dette med indkomstpolitikken er altså et led i fællesmarkedspolitikken.